

Η μοίρα δυο φίλων

Ὅταν δ' ἀνὴρ πράξει κακῶς ὑψηλός, εἰς ἀθήϊαν πίπτει κακίῳ τοῦ πάλαι δυσδαίμονος.

(Ευριπίδης, *Ελένη*, στ. 417-19)

Ο ευτυχισμένος, όταν κακοπάθει, νιώθει πικρότερη τη δυστυχία,
παρ' όσο αυτός που από παλιά την ξέρει.

Σε δυο παλιόφιλους, δύο συμμαθητές,
η μοίρα έγγραψε αλλιώτικες ζωές.
Στον ένα απλόχερα έδωσε λεφτά και περιουσίες,
στον άλλο δύσκολη ζωή, γεμάτη κακουχίες.

Ο πρώτος πάντα κόμπαζε κι έκανε τον μεγάλο,
όλο για καλοπέραση καυχιότανε στον άλλο,
που άκουγε πλάι του με το βλέμμα χαμηλό,
αφού για κείνον φάνταζε όνειρο απατηλό...

Ο δεύτερος στο μεροκάματο ξημεροβραδιαζόταν,
μα στη ζωή του τίποτα εύκολα δεν ερχόταν.
Και πάντα είχε μέσα του έναν βαθύ καημό,
πότε να δει τον ήλιο στον δικό του ουρανό;

Μα ήρθε μια μέρα τραγική στον πλούσιο φίλο,
μια κρίση οικονομική του έκρουψε τον ήλιο...
Παν τα λεφτά, πάει το φως, χάθηκε ολάκερο το βιός!
Πάνε οι μέρες της χαράς, τώρα πια θρήνος και οδυρμός!

Να ζήσει πλέον δεν μπορεί, δεν ξέρει τι να κάνει.
Μεγάλη η απόγνωση, ίσως και να πεθάνει...
Μα έτρεξε ο φίλος ο φτωχός, να τον παρηγορήσει,
του πρόσφερε τον ώμο του, να γείρει, ν' ακουμπήσει!

- «Φίλε καλέ μου, μη θρηνείς, ο κόσμος δεν θα σβήσει!
Να ζεις θα μάθεις σαν και μας, κι ο χρόνος θα κυλήσει...
Έχει ο καιρός γυρίσματα κι όλα μπορούν ν' αλλάξουν,
μέρες καλύτερες θα 'ρθούν, την τύχη σου να φτιάξουν!

Κατηγορία Δ': Ποίημα**Α' ΒΡΑΒΕΙΟ**

Κι έχεις κοντά τον φίλο σου, που 'μαθε στις φουρτούνες.
Τα κύματα αψήφησα, κι ας τσάκιζαν μαούνες!
Είμαι για σε σωσίβιο, μαζί μου θα επιπλεύσεις,
κι ότι στον δρόμο μας βρεθεί, μαζί μου θα παλέψεις!»

-«Παλιόφιλε συμμαθητή, αχ, πόσο δίκιο έχεις.
Απ' τα ψηλά στα χαμηλά, τον πόνο δεν αντέχεις!
Τυφλώθηκα από τα πολλά, μα μου άνοιξες τα μάτια,
αλλού είναι που κτυπά η καρδιά, κι όχι μες στα παλάτια!

Τώρα το βλέπω, έστω κι αργά, άλλες είν' οι αξίες
και ενός ανδρός η δύναμη, βγαίνει στις δυσκολίες!
Κι όσοι τα είχαν εύκολα και κάναν τους μεγάλους,
στα δύσκολα θα χάνονταν, αν δεν είχαν τους άλλους...

...τους φίλους τους πραγματικούς, που δίνουν τον αγώνα
σ' όλη τους την πικρή ζωή, με νύχια και με δόντια.
Γιατί βαρύ είναι το κακό, σ' αυτόν που δεν το ξέρει.
Θέλει τον γνώστη του κακού, για να τον συνεφέρει!»

